

NUOKUT

1/2009

Toimihenkilöt vuonna 2009

Puheenjohtaja
Minna Moisio
Hirvenpolku 7, 40270 Palokka
puh. 040 773 6865
minna.moisio@gmail.com

Varapuheenjohtaja
Asko Hämäläinen
Kuopaniementie 100, 41325 Laukkavirta
puh. 040 577 0318
rauni.hamalainen@gmail.com

Johtokunnan varsinaiset jäsenet

Sihteeri
Kirsi Tarvonen
Pikkurintie 1
40660 Jyväskylä
puh. 050 9110 502
tarvonenki@yahoo.com

Rahastonhoitaja, jäsen sihteeri
Seija Leppänen
Uudensillantie 20, 41660 Toivakka
puh. 871 568, 040 514 4568

Koulutusvastaava
Jari Parkkisenniemi
Sepänkatu 13 A 1, 40720 Jyväskylä
puh. 050 355 5087
jaripark@kolumbus.fi

Raimo Hänninen
Liepeentie 367, 41400 Lievestuore
puh. 040 702 6674, 861 790

Harri Laurila
laurila.harri@luukku.com

Johtokunnan varajäsenet

Jaana Järvinen
puh. 0400 366 800 (iltaisin)
powerpfote@elisanet.fi

Hanna Helminen
puh. 045 670 9555
hahelminen@gmail.com

Mariikka Lehto
Keskikatu 16 A 38, 40700 Jyväskylä
puh. 040 723 8422
riikka@kutanen.com

Nuokut-lehti, www-sivut
Jaana Pinson
puh. 050 346 6874
jaana.pinson@gmail.com

Jaostojen kokoonkutsujat

Kilpailu-, koulutus- ja vetokoirajaosto
Jaana Järvinen, kokoonkutsuja
Asko Hämäläinen
Hanna Helminen
Jari Parkkisenniemi

Pelastuskoirajaosto
Minna Moisio

Näyttelyjaosto
Susanna Uusitupa-Kärppä
puh. 040 836 8845
susanna.uusitupa@didaktics.com
Kirsi Tarvonen

Keski-Suomen Palveluskoirayhdistys ry

Keski-Suomen Palveluskoirayhdistys ry on toiminut vuodesta 1946. Yhdistyksen sisällä toimii kolme jaostoa: kilpailu-, koulutus- ja vetokoirajaosto, pelastuskoira- sekä näyttelyjaosto.

Yhdistyksellä on oma maja Koirakorpi Lievestuoreella. Saunallinen maja on kaikkien jäsenten käytettävissä. Majan ympäristössä on harjoittelumaastoa ja tottelevaisuuskoulutukseen sopiva kenttä.

Yhdistys järjestää tottelevaisuus-, maasto- ja pelastuskoirakoulutusta sekä talvisin viisi kertaa viikossa mahdollisuuden harrastaa valjakko-hiihtoa. Näiden lisäksi yhdistys järjestää palveluskoirakokeita, tottelevaisuuskokeita, kursseja, luentoja jne.

Jäseneksi

Jäseneksi voit liittyä maksamalla jäsenmaksun yhdistyksen tilille 529081-410142. Laita viestikenttään nimesi, mahdollisen perheenjäsenen nimi, osoite ja puhelinnumero, niin posti tulee perille oikeaan osoitteeseen.

Vanhat jäsenet: Maksaa jäsenmaksusi huhtikuun loppuun mennessä yhdistyksen tilille ja ilmoita viestikentässä nimesi. **Erillisiä laskuja ei lähetetä, vaan maksusta pitää huolehtia itse.**

Jäsenmaksut vuodelle 2009

varsinainen jäsen	14 euroa
perhejäsen	5 euroa
ainaisjäsen	140 euroa

K-S Palveluskoirayhdistys ry

Kirjoita Nuokkuihin

Lehti ilman juttuja on kuin ...

Nuokut-lehti ilmestyy vähintään kaksi kertaa vuodessa. Useammastikin tulisi, jos juttuja riittäisi. Koska Nuokut-lehdessä ei ole toimittajia, tarvitaan lehden kasaamiseen apua. Kirjoita siis lyhyesti tai laveasti koiratouhuistasi - tai mistä tahansa mielenkiintoisesta asiasta. Lähetä valokuvia, räpsi tilannekuvia tapahtumissa jne.

Tuliko koirastasi valio? Lähetä tulokset ja kuvia.

Onko mielessäsi juttuaiheita? Kuka persoona kiinnostaisi?

Kaipaanko koulutusvinkkejä?

Tehdään kimpassa lehti, jota on mukava lueskella.

Lyhyesti ohjeita kirjoittajalle

Kirjoita nasevasti, muista otsikko ja pitempään juttuun väliotsikot. Voit myös kirjoittaa tajunnanvirta-tekniikalla ja jättää muokkailut allekirjoittaneelle.

Lähetä teksti- ja kuvatiedostot erillisinä tiedostoina. Älä siis upota kuvia tekstin sekaan. Kuvia ei tarvitse muokkailla eikä rajaila, lähetä alkuperäiset. Laita mukaan kuvateksti ja kuvaajan nimi. Varmista, että sinulla on kuvan käyttöön lupa niin kuvaajalta kuin kuvassa oleviltakin.

Pidän itselläni oikeuden muokkailla tekstejä tarvittaessa lehtiin otettuihin muotoon yhteistyössä kirjoittajan kanssa. Kysymättä korjaillen pahimmat kirjoitusvirheet ja pilkunpaikat.

Jaana Pinson
lehden kasaaja/taittaja

Materiaali lehteen ja www-sivujen päivitykset osoitteella:
jaana.pinson@gmail.com

Uusi vuosi ja uudet kujeet. Näin alkaa neljäs vuosi pj:nä. Hienoa, että johtokuntaan saatiin syyskokouksessa uutta verta. Tervetuloa Jaana Järvinen, Jaana Pinson, Hanna Helminen ja Kirsi Tarvonen. Kaikilla heillä on jo melkoisesti kokemusta sekä koirista että myös yhdistystoiminnasta, joten uskon, että johtokunnan toimintaan saadaan uusia tuulia ja uutta virtaa.

Syksyn kansainvälinen koiranäyttely sujui jälleen kerran hyvin. Lipunmyynnin järjestäminen ei ollut mahdoton urakka, kiitos aktiivisten vapaaehtoisten. Takki oli kyllä tyhjä, kun perjantaina aloitti ja sunnuntai-iltana kotiin pääsi. Kolme pitkää päivää. Nostan todella hattua näyttelytoimikunnan jäsenille, jotka tekivät saman ajan töitä, mutta sen lisäksi ennen ja jälkeen näyttelyn vielä vaikka mitä. Aivan uskomattoman hienoa porukkaa.

Yhdistyksen toiminta on ollut viime vuodet tasapainoista ja vakaata. Uusia vastuunkantajia on löytynyt, joten toiminta ei ole ollut liian vähien hartioiden varassa. Näin pitää ollakin. Pitkään mukana olleet voivat välillä nauttia muiden järjestämistä tapahtumista. Yhdistyksen halu on palkita aktiiveja järjestämällä mieleistä toimintaa ja tapahtumia, josta on iloa ja hyötyä jäsenille.

Yhdistyksen taloudellinen tilanne on hyvä. SM-kisat tuottivat voittoa. Näyttely tuo oman merkittävän osansa tuloista. On jäsenistön aktiivisuudesta kiinni mitä ja miten paljon toimintaa järjestetään. Ota siis yhteyttä johtokunnan jäseniin, jos mielessäsi on joku kiva koirajuttu. Siitä se lähtee.

Kevättä odotellen, talvesta nauttien,

Minna Moisio

Psyykkisen valmennuksen luento

Miten helpotan kisajännitystä

lauantaina 21.2.2009 klo 10

Vaajakosken liikuntahalli, Urheilutie 36 C

Luennoitsijana psykoterapeutti Paula Seppälä

Osallistumismaksu 5 euroa

K-S PKY ry:n jäsenille ilmainen

(jäsenmaksun voi maksaa paikan päällä)

Ilmoittautumiset 18.2. mennessä

Sirpa Römpötti puh. 040 523 1582

tai sirpa.rompotti@kolumbus.fi

K-S Palveluskoirayhdistys ry

Kahvitarjoilu

TERVETULOA!

Järj. Keski-Suomen

Palveluskoirayhdistys ry

Mitä koiralle kuppiin?

Seminaari koiran ruokinnasta ja eläinlääkärin kyselytunti

La 21.2.2009 klo 10.30 alkaen

os. Puistokatu 35, 40200 Jyväskylä

(ent. Jkl mlk:n kunnantalo, valtuustosali)

Osallistumismaksu 5 euroa

Klo 11 Koiran ruokinta ja ravinto-oppi

- erikoiseläinlääkäri Tuomas Kärkkäinen kertoo ruokinnasta koiran eri elämänvaiheissa

Väliaika n. klo 13.30

- kanttiinista kahvia ja pullaa edullisesti

Klo n. 13.45 Eläinlääkärin kyselytunti

- erikoiseläinlääkäri Sointu Jalkanen vastaa yleisön kysymyksiin

Tilaisuus päättyy n. klo 14.45

Järj. Suomen Kaukasianpaimenkoirat ry ja yhdistyksen Keski-Suomen alajaosto

Koiran koulutus on hauskanpitoa ja johdonmukaisuutta

Miia Kiviaho ei ole mikään sunnuntaiharrastelija. Tulosten eteen tehdään töitä ja kunnianhimo vie eteenpäin. Miialle voitto ei ole aina tärkeintä, vaan se, mikä on ollut oma tavoite ja pääsikä siihen.

Kerro jotain itsestäsi ja koirastasi.

Olen reilu kolmekymppinen koiraharrastelija Keuruulta. Perheeseen kuuluu kolme koiraa, avokki ja kohta kaksi lasta: Tuukka synt. -06 ja "maha-asukki" syntynyt maaliskuussa. Koirat ovat belgianpaimenkoira malinoisnarttuja, joista vanhimmat ovat eläkeläisiä eli 10½-vuotias Gira (FIN KVA, TVA, MVA, JK3, EK3, HK3, VK2 Xilly's Touch of Gold) ja 9-vuotias litu (FIN KVA, TVA, MVA, JK3, EK2, HK1 Gangster's Diana). Kisakoirani on 5-vuotias Tatzi (FIN KVA, FIN, N & S TVA, FIN MVA, JK3, EK3, HK3 Giramin Arietta), joka on Giran tytär ja oma kasvattini.

Mitä PM-jälki sinulle merkitsee?

Täytyyhän tyttären saavuttaa vähintään sama kuin emänsä... Kyseessä on arvokisa, vaikka taso vaihtelee niin piireittäin kuin lajeittainkin. Laji kuin laji antaa omat haasteensa eikä tee voitosta sen helpompaa, vaikka kilpailijoita olisi vähemmän. Voitto tuntuu makeammalta, kun se tulee hyvällä tuloksella ja saa olla tyytyväinen omaan suoritukseensa. Lisämauksen antaa kova vastus. Jäljellä on ollut aina Keski-Suomessa paljon kisaajia ja hyviä koirakoita, mestaruuteen ei voi olla kuin tyytyväinen. Saimme tottelevaisuudesta 92 pistettä ja maastosta täydet 200 pistettä.

Kerro lyhyesti, miten kilpailu sujui.

Tottelevaisuudessa jäin kaipaamaan sitä voimakkaampaa tekemistä, kuin mitä koirasta nyt esille tuli. Tottelevaisuudessa tuli yksi lii-

kevirhe eli liikkeestä istumisesta jäi seisomaan.

Maastossa ei parannettavaa jäänytäkään. Jälkeen olen enemmän kuin tyytyväinen, sen eteen on oikeasti tehty töitä ja nyt se alkaa olla ihannesuoritus (minulle). Jana on aiheuttanut päänsiväilyä, mutta nyt oli loistojana ja erityisesti viime kesänä janatyöskentely on vahvistunut huomattavasti. Jäljen ajo oli varmaa ja kepit ilmaistiin hyvin ja motivoituneesti. Joitakin keppejä täytyi koiran etsiä ja joitakin ei ohjaaja nähnyt, vaan piti pyytää Tatzia näyttämään keppejä. Siinä se oli lehtien seassa koiran etujalkojen välissä (ilmaisee kepit maahan menemällä) ja Tatzi tökki sitä kuonollaan, että etkö nyt tollo näe. Keppi vain oli niin ruskeiden lehtien välinen ja osin peittynyt, etten sitä kerta kaikkiaan nähnyt.

Esineruudussa koiria liikkui hyvin - samaa ei ehkä voi sanoa ohjaajasta. Oikealta aloitin ja koiraa kaarsi pian vasempaan takakulmaan ja tuli hetken päästä esineen kanssa. Keskelä löytyi seuraava esine ja ohjaaja palasi takaisin varmistamaan oikean reunan, kun koiraa ei ollut käynyt takana. Oikealta tuli sitten kolmas esine ja koiraa teki kunnon työn.

Kuinka paljon harjoittelet koirasi kanssa?

Viime kesä oli poikkeuksellinen treenien suhteen, sillä Tatzilla oli pennut alkukesästä. Pentujen luovutuksen jälkeen ajeltiin muutamia jälkiä ja reissattiin pohjoisessa samalla käyden Norjassa ja Ruotsissa kisaamassa tokossa. Oli siis treenailtu tokoa, mitä en yleensä tee kesäaikaan, vaan säästän koiran pk-puolelle. Mutta eipä siitä näyttänyt haittaa olevan. Reissusta tuli tehtyä esine-etsintää ja jäljenkin ajoin sekä pk-tottista treenailtiin Ruotsin Jällivaaran klubin kentällä. Tähtäimessä oli SM-kisat ja PM-kokeet menivät samoilla pohjustuksilla.

Koska koiraa ei ole enää junnu, harjoittelu on jäänyt vähemmälle. Ajan jäljen noin kerran viikossa tai joka toinen viikko riippuen siitä, onko parannettavaa. Saatan ottaa erikseen keppitreenejä tai janaharjoituksia, mutta eipä niitäkään liian usein. Tottista 2-4 kertaa viikossa, yhteistreenit ovat kerran viikossa ja yksinään muuten. Enemmän treenataan, jos on ilmennyt joku ongelma.

Esine-etsintää harjoittelen pari kertaa

KUVA: ELINA PÖYHÖNEN

kuussa. Viime kesänä olin harjoitellut kuka kulta ennen SM-kisoja neljä kertaa vuoden aikana, joten siinä oli otettava vähän tehotreeniä ja sitten tauko.

Olen ahkera harjoittelija, en todellakaan luista pohjien rakentamisesta, sehän on kaiken a ja o koirankoulutuksessa. Jos ei tee töitä, on turha odotella saavutuksia. Kun on pohjat hyvin tehty ja koiraa on kisaavaksi, niin voi vähän lepuutella. Muistaa täytyy, ettei opitut asiat pysy koiran päässä hyvällä tasolla ilman ylläpitoa myöhemminkään.

Miten koiraharrastuksesi alkoi?

Ensimmäinen koiraa on tullut meidän perheeseen vuonna 1986, rodultaan whippet, jota isosiskoni vähän koulutteli. Oman koiran englanninspringerspanieliuroksen hankin 1991 ja sen kanssa harrastin tokoa ja agilityä. Treenasimme myös verijälkeä ja koiraa kävi sorsa- ja kanalintumetsällä. Tuolloinhevosharrastus alkoi jäädä taka-alalle ja koirat tulivat tilalle. Aloin käydä paikallisessa seurassa penturyhmässä ja siitä sitten edettiin pikkuhiljaa kisailemaan.

Olin päättänyt, että seuraava koirani on pitkähäntäinen (spanielini oli typistetty) ja pystykorvainen (helpompi lukea kuin raskas-korvainen spanieli), lyhytturkkinen ja ehdottomasti helppoihoinen. Luonteeltaan miellyttämishaluinen, ei metsästyskoiratyyppinen ja paimenkoirat miellyttivät. Halusin nyt ehdottomasti nartun. Hain siis täysin spanielin vastakohtaa.

Olin kiinnostunut mudista ja pentukin oli varattuna, mutta narttu jätettiin astuttamatta. Mietin uudelleen vaihtoehtoja ja belgi tuli aina esiin, tosin se oli ollut koko ajan mudin rinnalla vaihtoehtona. Belgiissä miellytti sen energisyys, tekemisen into sekä palvo-va asenne. Valmistuttuani 1998 hankin ensimmäisen palveluskoiran Giran ja sitten se vasta onkin ollut menoa!

KUVA: © HIPSTU.COM

Koirasi parhaat ja pahimmat puolet.

Tatzi täytti jouluna 5 vuotta. Se on keskitty-miskykyinen, miellyttämisenhaluinen ja teke-vä koira. Kova koira se ei ole, vaan väentämiset ovat tulleet narttumaisesta luo-neesta. Kovan koiran käsittelyohjeet eivät tä-hän koiraan päde, vaan on saatava henkisesti murskavoitto ja oltava yhtä kiero. Olemme siis päässeet samalle aaltopituudelle... Tatzi on työtä tekevä koira eikä testauksen jälkeen yleensä enää testaile.

Tärkeintä koiran koulutuksessa?

Hauskan pitäminen eli ei tehdä asiasta pakko-pullaa. Itsellä on kokemusta, kun oma kunnian-himo on vienyt, mutta kyllä ne silmät avautuivat ja on taas hauskaa. Jos tuloksia ha-lutaan, ei riitä, että tehdään välillä hyvin ja välillä sinnepäin, vaan on oltava kriittinen omalle tekemiselleen ja ennen kaikkea johdon-mukainen! Vaikka on kriittinen ja vaativa, ei se tarkoita että asioista tehdään tylsiä, vaan on yhdessä hauskaa, mutta pidetään rima kor-kealla.

Toiseenkaan ääripäähän ei pidä mennä, et-tä on vain hauskaa eikä osata vaatia kunnan suoritusta. Koulutus ei ole pelkkää tekemistä, vaan myös ajattelemista. On mietittävä mi-ten edetään, miten rakennetaan asia pala pa-lalta. Ei lueta sääntökirjaa ja kouluteta kokonaista liikettä kerralla. Selvempää, hel-pompaa ja nopeasti tulosta tuovaa on se, et-tä liikkeen pilkkoo pieniksi palasiksi, rakentaa palat kuntoon ja koostaa niistä täy-dellisen palapelin.

Mikä motivoi harrastamaan?

En ole sunnuntaiharrastelija, vaan teen töitä sen eteen, että tuloksia tulee. Työhön on moti-voinut kunnianhimoni ja kilpaileminen. Voitto ei ole aina tärkein, vaan se, mikä on ollut oma tavoite ja onko siihen päästy. Kokeet ovat mielestäni tason tarkastusta varten ja mi-ten on koulutuksessa päästy tavoitteeseen. Ta-vallisessa kokeessa ei voitto merkitse minulle niin paljon kuin se, miten koe sujui. Mesta-ruuksista kilpailtaessa on sijoituksellakin jo tarkoitus. Kun on päästy tietylle tasolle, niin arvokisat ovat motivaation lähde ylläpitä-mään tietty taso. Silti en välttämättä laita it-selleni tavoitteeksi esim. SM-kisassa voittoa, vaan hyvän ykköstituloksen kuten tänä vuonna. Kokeen tai kisan jälkeen mietin omaa osuutta-ni suoritukseen ja haluan aina parantaa suori-tustani, etten itse pilaa koiran tekemistä (koska niinhän siinä yleensä käy).

Mitkä ovat tavoitteesi?

Tavoitteet ovat hiukan matkan varrella muut-tuneet Tatzin kanssa. Perheen kasvaminen (ei nelijalkaisilla!) tuo omia rajoituksia ja oma asenne on hiukan löystynyt. Koirat jäävät väki-sin toissijaiseksi, kun on pieniä lapsia ja jaks-aaminen kouluttamiseen voi olla ajoittaista. Nyt on hyvä tilanne, kun ei ole nuorta koiraa, vaan pohjatyöt pitkälle tehty, jolloin pääsee helpommalla. Lajeja kun on ollut useampi, niin niistäkin täytyy nyt tinkiä. Suunnitelmis-

sa ovat mestaruuskisat tänä vuonna, jos niitä järjestetään (SM, PM, RM) ja nähtäväksi jää, tapahtuuko kaikki saman lajin alla. Jälkeä on helpompi treenailla oman aikataulun mu-kaan. Katsotaan sitten keväällä, vieläkö ha-kuillaan vai pidetäänkö välivuosi. Mukava olisi pärjätä tänä vuonna SM:ssa ja päästä NOM-joukkueeseen jäljellä.

Miten olet menestynyt kilpailuissa?

SM-kisoissa on kaksi pronssia kahdella eri koi-ralla (emä Giralla ja Tatzi tyttärellä) ja kah-dessa eri lajissa (jäljeltä ja etsintäkoikeesta). Lisäksi on 4. ja 5. sija jäljeltä Giran kanssa ja niiden myötä NOM-paikat ja joukkuekullan voitto Suomelle jäljeltä.

Piirinmestaruuksia on Tatzilla 2 (EK ja JK) ja Giralla 2 (JK ja EK) ja hopeaa jäljeltä. Rotu-mestaruus on Giralla etsintäkoikeesta ja hope-a jäljeltä ja hausta. Tatzilla on kultaa jäljeltä ja hopeaa etsinnästä. Tatzilla on tokos-sa belgianpaimenkoirien MM-pronssi.

Mikä kilpailu on jäänyt parhaiten mieleesi ja miksi?

Monia kisoja on mukava muistella ja vieläkin alkaa sydän hakata jännityksestä. Muistan par-haiten SM-kisoista Giran 4. sijan ja Tatzin 3. si-jan jäljeltä. Tulokset olivat hyvät ja kilpailu kova. Gira jäi neljänneksi ja kultaan oli eroa 1½ pistettä! Kaikki 7 koiraa kärjessä olivat puolen pisteen päässä toisistaan tai tasapis-tein. Tatzin hopea jäi pisteen päähän, mutta pronssin voitimme tasapisteillä! Nuo ovat ol-leet jännittäviä kokemuksia.

Ei se MM-pronssi tokossaan mikään helppo ollut. Siinä kun piti onnistua kahdella kierrok-sella (kaksi "kisaa" kahtena peräkkäisenä päi-vänä ja keskiarvo ratkaisi). Kisassa oli pienet piste-erot ja hermon piti pitää myös toisella kierroksella, sillä olimme pronssissa kiinni jo ensimmäisellä kierroksella. Hopea 0,75 pis-teen päässä ja neljäs hengitti niskaan 1,25 pis-teen erolla. Tokossa pieni virhe voi maksaa paljon pisteitä (kertoimet), mutta teimme pa-remman tuloksen toisena päivänä. Kumpi sit-

ten toimikaan paremmin paineen alla, ohjaaja vai koira. Kulta jäi 3,25 pisteen pää-hän ja hopea 1,25 pisteen päähän, mutta pronssia saimme ja neljänteen eroa oli 0,63 pistettä.

Muistan, kun Gira kaikesta jäljellä ollees-ta häiriöstä huolimatta jäljesti mistään mi-tään välittämättä hopealle rotumestiksissä. Sienestäjä tallasi jäljen ekan kulman ja mo-tocrosspyöräilijöitä kaahasi jäljellä! Gira on jäljestänyt hopealle myös piirinmestiksissä, missä toinen kilpailija oli eksynyt meidän jäl-jelle ja tuli meitä vastaan.

Tatzin rotumestaruus jäljellä v. 2007 oli myös jännittävä, kun koko ajan satoi ja suu-rin osa jälkeä kulki aukolla, mutta koira sel-vitti jäljen juuri ajan puitteissa.

Koulutusvinkkiä.

Ei koirankouluttaminen mitään maagisia voi-mia vaadi, maalaisjärjelläkin selviää. Koiran-lukutaito on opeteltava, joillekin se on hyvin luontaista ja joidenkin on se juurtu jaksain opeteltava. Hyvä ohjaaja osaa ajoissa palata harjoituksessa taaksepäin, jos siltä näyttää. Koiran koulutus kun ei etene suoraviivaisesti ylöspäin. Notkahduksia tulee kisavalmillekin koirille. Kuuntelemalla ja katsomalla, mieltti-mällä miksi tehtiin noin, muiden tekemistä oppii myös paljon.

Kenen oppeja arvostat?

Pidän silmät ja korvat auki kaikille neuvoille. On tullut kaikenlaisia oppeja kokeiltua ja huomattua, että kannattaa miettiä, ennen kuin lähtee toteuttamaan ihan kaikkea. Pa-himmillaan kokeiluja voi joutua paikkaile-maan pitkän aikaa. Ei pidä aliarvioida mitään lajia tai kenenkään neuvoja, sillä aina niistä voi keksiä jotain sovellettavaa.

Minulla on ollut mahdollisuus päästä mm. menestyneen ruotsalaisen Gunnel Boströmin hakukoulutukseen, missä ihailin suuresti sitä jämäptä toimintaa, miten edettiin. Koulutta-ja oli ystävällinen ja rauhallinen, mutta tiuk-ka. Tällä ihmisellä oli nopea tilanneäly muuttaa harjoitusta kesken kaiken, mikäli se oli tarpeellista. Koiran hakutyöskentelyn ra-kentaminen oli enemmän kuin hallussa ja si-iinä näkyi johdonmukaisuus.

Eriaiheisia seminaareja on tullut käytyä ja aina sitä oppii jotain uutta. Ei tässä hommas-sa ole koskaan valmis.

Terveiset treenikavereille ja kiitoksia kaikille. Koskaan ei näitä tuloksia tehdä yksin.

Treeni-intoa tulevalle kaudelle!

Kilpailuissa korjataan treenien satoa

Mariikka Lehto on saanut perintönä "elä koiraa" - geenin: intohimon koirien kanssa kilpailemiseen ja kouluttamiseen. Aktiiviharrastajan suurena haaveena on suojelun maailmanmestaruus.

Mariikan isovanhemmilla on ollut saksanpaimenkoiria, sotakoiria, joiden kanssa on kilpailtu ja hänen isänsä on työskennellyt pelastuskoirien parissa. Mariikka sai ensimmäisen koiransa kultainen noutajanarttu Sharronin vuonna -83. Koiranhan olisi pitänyt olla saksanpaimenkoira, mutta äiti ei siihen suostunut. Äidin lapsuus sotakoirien kanssa ei edesauttanut sitä kuvitelmaa, että pikku Mariikka olisi pärjännyt niin vaativan rodun kanssa.

Tottelevaisuusliikkeitä Mariikka oli kuitenkin jo harjoitellut - kissansa kanssa. Sharron sai opetella samat kotitottikset kuin kissakin, mutta Sharronin kanssa aika meni lisäksi kisakentillä haun, jäljen ja tokon merkeissä. Parivaljakko ramppassi Keski-Suomen Palveluskoirayhdistyksen koulutuskeskustalle Harjun Betonin taakse Seppälään monta kertaa viikossa.

Todellinen aktiiviharrastaja

Mariikan tavoitteellisempi koirankoulutus alkoi -85 verovapauskokeesta.

- Sharronista tuli TVA, mutta pk-puolella lopetin kilpailemisen siihen, kun voittajaluokasta oli kaksi 1-tulosta hausta. Vuonna -87 Sharron voitti noutajien tokon SM-hopeaa enkä sen kummempaan sitten revennyt, toteaa Mariikka vaatimattomasti.

Ajatus sakemannista riivasi Mariikkaa edelleen.

- -87 varasin salaa urospennun, Sissinheimon Troxin eli Razerin. Isä otti asian hienosti, jopa kuskasi minut pentua hakemaan, mutta äiti ei puhunut muutamaa päivää mitään, eikä edes koskenut koiraan.

Razerin kisauran lopputuloksena oli K & TVA, HK3, YK1, JK1, PeKo3 ja 4 x PM hausta.

- Kun kisasin samaan aikaan kahdella koiralla ja lajeja oli monta, loppuivat resurssit kesken ja Sharron sai väistyä. Näin voi siis käydä jopa minulle, ettei jaksa eikä ehdi.

- Noina vanhoina aikoina olin muutenkin aktiivinen. Kirjoittelin rotulehtiin, vedin PePa- ja tottiskoulutuksia, kävin leireillä kouluttamassa, ehdin tuomaroimaan muutamissa kisoissa, ennen kuin luovuin oikeuksista, osallistuin lähes aina talkoisiin jne. Nykyisin tunnen itseni ihan luopioksi. Olen yrittänyt parantaa tapani, mutta tuntuu, että vuorokaudessa on 18 tuntia entisen 24 tunnin sijaan.

Sukellus suojelun saloihin

Kiire-sana sai aivan uuden merkityksen, kun Sissinheimon Sabel eli Ara tuli perheeseen 2002. Hätähouso ohjaaja aloitti kisahässäkät koiran ollessa noin vuoden, ja lajejakin hamstrattiin, totta kai, oikein kaksin käsin. Haulla aloitettiin ja neilikuisena tuli suojelu kuvioihin, kiitos Hämäläisen Askon.

- Aikoinaan katselin ihailevin silmin paikallisia suojeluharrastajia ja huomasin itsessäni kipinäitä lajeja kohtaan. Samaiset sankarini tenttasivat, miksen Razerilla ala suojelua harrastamaan, mutta koin silloin, etten ohjaajana siihen pysty. Keijo Kodis ja Jyväskylän poliisilaitos testasivat koiran ja viimeksi mainittu yritti useaan kertaan sen ostaa, joten koiras- sa olisi ollut potentiaalia.

Mariikka treenaili Aran kanssa hakua, suojelua, viestiä, metsäjälkeä, etsintäkoetta ja yhdessä tokossakin kävivät, kun Ara oli vuoden.

- Lajeja oli liikaa. Viisastuin hiukkasen ja tiputin treenirepertuaarista tokon, metsäjäljen ja etsintäkokeen. Haku ja suojelu jäivät päälajeiksi kesällä, vies-

ti pyöri siinä sivussa ja talvella Ara hiihti vieraiden kanssa - minä kun en osaa.

Kaiken hässäkän keskellä vuonna -03 Mariikka teki "hukkareissun" Hollantiin. Hän haki saarloosin, susikoirauroksen Dragon Wolfsirius Yoza di Canelupin, Mänekin eli Maunun.

- Koira on kaunis ja hyväluonteinen, joten pyöräytin sen muutamassa näyttelyssä putsaamassa pöydän. Siitä tuli MVA enkä juurikaan ole sen jälkeen näyttelyissä käynyt.

Suuri unelma toteutui: IPO 1

Vuonna 2004 Mariikka aloitti muutaman vuoden matkalaukkuelämän.

- Suojelun mekka on Jyväskylästä etelään. Treenasimme esim. Hyvinkäällä ja Oulussa tai milloin missäkin sen mukaan, missä liikkui silloinen maalimiehemme Esa Tapio.

Reissuaminen toi tullessaan myös paljon tulosta. Ara suoritti IP 1,2,3, VK 1,2,3, FH1, tuli hausta valioksi, koppasi suojelun piirimestaruuden -05, juoksi AD-kokeen, pyörähti parissa näyttelyssä, osallistui suojelun ja haun SM-kisoihin, pariin suojelun MM-karsintoihin, toimi suojelun Pohjoismaiden mestaruuskisoissa C-osassa O-koirana sekä hiihti talvisin kilpaa Kirsin, Siken, Jaanan ja OP:n kanssa.

- Tiimi heitti neljät SM-kisat, tuloksetna joukkueviesti SM1 -07 ja SM2 -05. Kiihtos kaverit! Minä pääsin huoltojoukoissa vähällä.

Aran kanssa toteutui Mariikan suuri unelmakin: IPO ykkösen suorittaminen.

- Olin ihan omin pikkukätösin kouluttanut suojelukoiran, maalimiesten kanssa tietenkin. Viikonloppu sai lisähehkoa, kun seuraavana päivänä suoritimme IPO kakkosen. Jösses sitä tunnetta!

Myös suojelun PM-05 Tikkakoskella oli Mariikalle mieleenpainuva kisa.

- Kotiyleisön edessä esiintyminen jännitti kovasti. Vuosiin ei ollut ollut kilpailevia suojelukoiria näillä leveysasteilla ja Ara oli silloinkin lajin ainoa koira. Titteli oli siis helposti ansaittu, vaan ei se iloamme himmentänyt.

Laukkuja pakataan edelleen

2007 Mariikka heitti jäähyväiset rankemmalle kiertolaiselämälle ja SPL Itä-Uusimaalle. Seura vaihtui Oriveden SPL Itä-Pirkanmaaksi.

- Orivedellä vietämme nykyään viikonloput ja usein ajan myös viikolla iltatreeneihin. **Petri "Petu" Vihersalo** treenasi Araa vuoden ja sen jälkeen **Jani Huhtaniemi** otti koiran tehotreeneihinsä. Osan kesästä olemme vanhaan malliin tien päällä leireillä tai jäljestellen ja tottistellen kavereiden tiluksilla, joten kyllä niitä laukkuja pakataan ja tyhjennetään edelleenkin suht' tiuhaan tahtiin, Mariikka naurahtaa.

Mariikan mielestä Suomessa on paljon erittäin taitavia kouluttajia. Hän arvostaa erityisesti Outi Hermiötä, Mika Leskellä, Esa Tapiota, Mia Skogsteria ja Vesa Kuosmasta sekä ulkomaisista belgialaista Mario Versjlipeä, joka on hyvin pikkutarkka, kärsivällinen sekä suunnitelmallinen kouluttaja. Hän on saavuttanut useilla koirillaan, sakemanneilla ja maleilla, suojelun maailmanmestaruuksia huipputuloksin.

SPL suojelumestaruuskisoista

PM-kisoihin

Vuonna -07 Mariikka osallistui ensimmäistä kertaa saksanpaimenkoirien suojelumestaruuskisoihin, mistä tuli kakkostulos. Samainen vuosi toi uuden matkan ulkomaillekin, Belgiaan.

- Hain malinoisnartun "Garethin" eli Norin, Norpan. Siinä sitä taas oltiin, kahden koiran loukussa. Norppa jäi viime kesä-

"Kilpailijana haluan kiittää aktiivisia oman seudun poikia ja tyttöä eli Lönnmarkin Ismoa, Väisäsen Pekkaa ja Moisio Minnaa. Jaksatte antaa omaa aikaanne kilpailijoille, jotta meillä on mahdollisuus mittauttaa koiriemme koulutustaso ja mahdollisuus kilpailla. Osa teistä tekee tuomarihommia, vaikka on omakin koira treenattavana. Kiitos!"

nä pakostakin vähän sivuun, koska Aralla oli kauden päätavoitteena SPL:n suojelumestaruuskisat elokuussa Oulussa. Sijoituksemme oli 24., kilpailijoita oli 60. Joukkueessa oli 6 koiraa, joista kolme korkeinta pistemäärää otettiin joukkuekilpailuun mukaan. Niin sai Ara SM-joukkuehopean kaulaan.

SPL:n suojelumestaruuskisat nouseekin arvokilpailujen kärkeen Mariikan mielessä.

- Meillä oli niiiin hieno, yhtenäinen joukkuehenki ja upeat puitteet kaikin puolin. Oli todella olo kuin tähdellä, kun siellä sai koiraa ohjata. Joukkueenjohtajamme **Hermiön Outi** valoi meihin sellaisen uskonvoiman, että meni miten meni, niin reippaina ja rinta rottingilla tehdään. Korjataan sitä satoa, minkä eteen on kaikkemme annettu.

Vaikka takki oli Mariikalla tässä vaiheessa aika tyhjä, jaksoi Jämsän PM-kisa houkuttaa. Kisa alkoikin hyvin: jälki 98 p.

- Tottikessa ja puruissa tipahdin kovaa ja korkealta. C-osassa petti taas hallinta, joka onkin aivan yliarvostettua, Mariikka virnistää.

- Ara ilotteli koko rahan edestä kaikessa, minkä teki minulle. Kun ei saa auktoriteettia koiraansa kohtaa, niin ei saa. Toiminnot maalimestä kohtaan olivat kunnossa ja korrektia. Pistettä taisi olla 268 ja kolmas suojelun piirinmestaruus.

Kisojen sijaan kunnon koulutustahti

Vastakohtana hulluille vuosille Mariikka ei käynyt viime vuonna yhtään koetta, vain kaksi kilpailua.

- Ajoin menneenä kesänä kolmattasataa jälkeä. Jälkeä imutetaan keskimäärin 5 kertaa viikossa tilanteen mukaan. Jos esim. heinän pituus ei minua miellytä, niin sitten emme jäljestä. Erityisesti nuorella koiralla olen tarkka, että pohja on se, mitä tarvitsemme juuri silloin.

- Yleensä Aran kolmannen perättäisen päivän jälki on paras, joten osutan sen kisapäiväksi, mutta viimeisimmässä PM-kisassa jälkipäivä oli kuudes. Vähän arvelutti, tokko enää näinä toimii, mutta se kuudes päivä osui sittenkin nappiin. Hyvä jälki, parempi mieli!

- Puruja treenataan 2-3 kertaa viikossa Norin kanssa. Aralla kerta tai kaksi, ei vanhaa kehäkettua kannata jatkuvasti hinkata. Olen sitä mieltä, ettei hallinta jauhamisella parane, kyseessä ovat ihan muut asiat. Tottista treenaa noin neljänä päivänä viikossa, nyt talvella useammin, pienissä erissä.

Tässä vaiheessa vuotta Mariikka kysyy itseltään: "Mistä tunnistaa hyvän kouluttajan? Siitä, että hänellä on varaa antaa koirilleen kunnon loma." Ja Mariikka jatkaa puurtamista...

Unelmana suojelun MM

Mariikka ihmettelee välillä itsekkin "koiramaista" elämäntapaansa.

- Niin jäi lapset tekemättä, omakotitalo hankkimatta, uraputkesta ei tietoaakaan enkä ukkoakaan ole kerinnyt vaihtamaan. Kaikki "normaalit" kuviot ovat jääneet koirieni tassujen alle. Aion silti edelleen jatkaa valitsemallani tiellä. Joskin saattaa käydä niin, että eivät elonpäivät riitä tavoitteeseeni, unelmaani suojelun maailmanmestaruuteen.

- Onnistuneita, hyvän mielen treenejä kaikille kanssapuurtajille ja muistakaa kisoissa ja kokeissa, että ne tilanteet ovat sadonkorjuun aikaa. Nauttikaa niistä hetkistä!

KUVA: MIKA BROSTRÖM

Suojelun piirinmestari 2008
Mariikka ja Ara

Ismo Lönnmark paljastaa:

Pirun mukavaa olla ykköskorokkeella

Kuinka kauan olet pyörinyt koirapiireissä? Mistä harrastus alkoi?

Piiri on pyörinyt vuodesta 1997, ei päivääkään ilman koiraa, olishan se vain niin vajaa. Toki harrastuksen siemenet oli kylvetty paljon aikaisemmin, 60 -luvun puolivälin tienoilla metsästyskaverini Suomen pystykorva Jalin myötä. Kaverini ei tosin tykännyt "vesileikeistä" ja sorsat piti uida reppuun itse. Saksanpaimenkoiraan tutustuin koulukaverini taloudessa ja ajattelin heti, että sitten joskus...

Mitä rotuja sinulla on ollut? Miksi juuri ne rodut?

Saksanpaimenkoira on ollut alusta alkaen se minun juttu. 70-luvun puolenvälin tienoilla minulla oli onni tutustua Tikkalan kylällä hevosallia pitävään Sirpa Toloseen, jolla oli vankka itsevarma sakemanninarttu Vuoripuron Leni. Siitäpä sitten sukeutui huusholliini elokuussa -77 Joidnes Bobic, "Mano" eikä paremmasta koirasta väliä. Röyhkeähän se oli,

Poseeraamassa Mano, Ismo ja Depi vuonna -83.

itsevarma kuten äitinsä, vihainen muille uroksille ja epä määräisille kulkijoille. Tunteitaan se ei koskaan jättänyt arvailujen varaan, ei tietoaakaan arkuudesta. Muiden oli turha yrittää reviiirille. Tottelevaisuudessa joutui aina jännittämään, oliko ryhmäliikkeissä vieressä uros vai narttu. Manon velipojat Atte, Aki ja Arttu olivat nekin kaikki oman arvonsa tuntevia herrasmiehiä. Atte oli Niemijärven Karilla, Aki Kolehmaisen Jaakolla ja Arttu jäi kasvattajalle lenkittämään hevosia. Sakemanneilla oli sijaa perheessäni aina helmikuuhun 2004.

Vuonna 1995 osti vaimoni Tarja puhelimessa australiankelpie liro Ihmemiehen, eikä minulla ollut mitään sitä vastaan, olinhan nähnyt kokeissa niiden vilkkaan ja työhaluisen olemuksen. Iirosta olisi ollut moneenkin lähtöön, mutta sen suuri paukkuarkuus oli este kilpailutoiminnalle. Iiro elää vielä tänäkin päivänä nykyisen perheensä ja talon ravureiden ilona ja silmäteränä.

24.12.2003 syntyi Keuruun vahvan koiraharrastaja Miia Kiviahon perheeseen mali Giramin Ariel, "Rono". Niin Ronosta kuin kolmesta sakemannista (Mano, s. -77, Jake s. -91, Moona s. -92) olen kouluttanut käyttövalion.

Koulutuksellisia eroja koirista on vaikea löytää. Kukin on oma persoonansa, jokaista yksilöä on opeteltava lukemaan, jokaisesta on kaivettava esiin parhaat, koulutusta hyödyttävät ominaisuudet.

Kaikki koirat ovat opettaneet

kukin omalla tavallaan. Manohan oli tottelevaisuudessa ihan huippu ja antoi myös paljon anteeksi ohjaajan omia virheitä, se oli niin jäärä. Tämän rohkean koiran antamaa opetusta en välttämättä osannut hyödyntää hänen jälkeensä tulevien koirien koulutuksesta, vaikkakin tulokset ovat olleet ihan kohdallaan.

Ehkä mali on jotenkin sakemanniin verrattuna ovelampi, mieleltään monimutkaisempi luettava ja (eihän tää ketään toki loukkaa) onkohan se sakemannin vähän tyhmempi.

Kelpie oli rodullisesti varsinainen ikiliikkuja. Aina valmis ihan kaikkeen ja nopeasti. Toki töitä tehdessä sen keskittymiskyky oli kuitenkin ihailtavaa. Sähköä koira, totta tosiaan.

Mitä rotua voisit harkita seuraavaksi?

Pelkkareista mali tai tervu, sakemannin ehdottomasti edelleen ja mahdollisena uutena haasteena bordercollie.

Mikä on koiran koulutuksessa haasteellisinta/vaikeinta/palkitsevinta?

Itselleni on ollut haasteellisinta tehdä kenttätottelevaisuutta tosissaan. Aika usein olen siinä lintsannut ja se on sitten näkynyt tosi paikassa. Tottistulokset ovat heitelleen aivan liikaa. Vaikeata on myös ajatella koulutusta ammatillisen tinkimättömän tekemisen näkökulmasta, palata aina siihen, mihin aikaisemmin jäätiin. Omalla kohdallani se on himppa paradoksaalista, olenhan asettanut aina tavoitteeksi menestymisen arvoki-soissa. Mutta kun pitäisi keretä harrastaa muutakin, marjastusta, kalastusta, Lappia... Niinpä niin, pitäisi kasata niitä tottiksien ja maaston palasia vähitellen kauniiksi yhtenä-

KUVA: MATTI MUHONEN

seksi köydeksi, jossa ei Gordionin solmuja juurikaan näy.

Aina ne ystävät kuitenkin palkitsevat, niin onnistuneessa tekemisessä kisoissa kuin valmistavissa harjoitteissakin. Se ykköskorokkeella seisominen, on se vaan niin jotain pirun mukavaa.

Miten koiraharrastusta ja/tai pk -lajeja mielestäsi voisi kehittää?

Yhdistystoiminta on tietysti aivan keskeistä ja toiminnan sisällä tehtävien mielekäs jakaminen. Samat ihmiset eivät voi eivätkä jaksa olla mukana aivan kaikessa. Kaikki toiminta on toisaalta aivan yhtä arvokasta. Myös menestyneen koirakon takana on aina iso joukko muita onnistujia. Onnistuneita treenejä, hyvin organisoituja kilpailuja.

Myös Suomen Palveluskoirayhdistyksen tulee seurata aikaansa ja mitä kentällä tapahtuu. Isojen kisojen järjestäjästä on valtakunnassa suuri pula. Tehtävänsä osaajia on kuitenkin paljon. Siitä oli hyvänä osoituksena mm. erinomaisesti järjestetyt Palveluskoirien Suomen mestaruuskilpailut Äänekoskella 2008. Siinä monen keskisuomalaisen pk -yhdistyksen yhteistyö tuotti kauniin tuloksen. Siis, tahtoa ja taitoa oli riittävästi.

Tästä Ismon ura alkoi. Manon (13 kk) kanssa voittajana alokasluokan jäljellä Jämsässä 17.9.1978. Pisteitä 99,5/100.

Näyttäisi siltä, että SPKL ei riittävästi pidä huolta omistaan. Jos viestikokeita ei järjestetä riittävästi, tulee niitä sponsoroida liiton taholta vaikka maksamalla anomuksesta toisen tuomarin kulut. Taikka SM -kisojen järjestäjille tulee antaa riittävästi porkkanarahaa vaikkapa 4000 euroa jaettavaksi järjestäjän parhaaksi katsomallaan tavalla.

Seuratasolla tulee kouluttaa koetoimitsijoita. Pk -kokeiden järjestäminen on hyvä tie osaamisen vahvistumiseen, antaen myös hyviä vinkkejä aloitteleville ohjaajille.

Miten koiraharrastus on mielestäsi muuttunut vuosien saatossa?

Koiraohjaajien tietämys on lisääntynyt. Huippuohjaaminen ja huipputulosten saavuttaminen vaatii hyvin määrätietoista ponnistelua aikaa säästämättä. Koirien ohjaaminen on "ammatillistunut", ominaisuuksien ja luonteen lukeminen on monipuolistunut. Tätä ei tule tulkita kuitenkaan siten, että nuoret ohjaajat väheksyisivät omaa osaamistaan ja ohjaamistaan. Alusta se on kaikkien alettava ja hyviä neuvoja saa aina kysymällä ja osallistumalla. Ohjaamisen ajallista kiirettä ja ajatusta tulosten mahdollisimman nopeasta saavuttamisesta tulee välttää.

Saavutukset koirien kanssa.

Koiraharrastukseni on kestänyt rapiat 30 vuotta. Tähän aikaan mahtuu myös pitkä kilpailematon kausi: 1999-2006. Sakemanni Manolla voitin Suomen mestaruuden 1983 Turussa ja se lieenee jäänyt mieleen yhtenä makeimmista saavutuksista. Olihan tää koira aivan must ja best. Mano oli käyttövalio myös suojelussa ja kilpaili kerran SM-tasolla ollen seitsemäs (14 koiraa). Sijoituksessa jäi sikäli jossiteltavaa, että Mano ei suorittanut selkäsairaudesta johtuen enää hyppynoutoa.

Seuraava kisarokseni Evergeys's Yalk, "Jake", oli viestimenijä vailla vertaa. Neljä SM-kilpailua, joista sijoitukset 4., 2., mestaruus 1997 ja 2.

90-luvulla kilpailin myös nartullani Jopan Moona, joka oli käyttövalio viestillä. Moona ei kisanut arvokisoissa, tsemppasi vaan kaveriaan Jakea ja vaani kulman takana milloin mitäkin. Niin, viisas pääsee vähemmällä.

Ronolla on Suomen mestaruus etsintäkokeesta 2007. Olihan se aivan huippujännää ja tasapistein, huh huh. Piirinmestruuksia on kertynyt plakkariin jäljeltä, suojelusta, viestiltä ja etsintäkokeesta yhteensä 8.

Käyttövalion olen kouluttanut kaikissa kansallisissa lajeissa. Hieno hetki oli myös poka-ta piirin parhaan käyttökoiran palkinto "Kassun malja" vuonna 2007.

Mitkä ovat tavoitteesi koiratouhuissa?

Puhuin tässä männä päivänä osallistumisesta eka kertaa tottelevaisuuskokeeseen, saa siten nähdä. Miten olisi tottelevaisuusvalio, taitaa olla itseltäni liikaa vaadittu. Kaikki tavoitteet vaativat määrätietoista harjoittelua ja osaavia treenikavereita.

Mikä on viisainta muistaa koiraa kouluttaessa?

Tutustu ystävääsi kunnolla. Pohdi sen luonteenpiirteitä riittävän kauan, mutustele sen vietiominaisuuksia, anna sen tutustua huolella myös itseesi. Älä ole koiralle turhista asioista vihainen äläkä pura huonosti mennyttä työpäivääsi koirallesi. Tietysti jos osaat sanoa sen nä-tisti hymyssä suin: "Paska päivä mutta tulipahan tehtyä. Eiköhän lähdetä Rono mukavampien asioiden pariin, miten olisi ihanat hakutreenit?"

Mitkä kilpailut ovat jääneet mieleesi?

Joensuun SM-viestikoe 1995, jossa tuloksena neljäs sija 0,5 pisteen päässä pronssista. Tot-tiksessa töppäsin itse perusteellisesti, nippa

Ismo Opan kanssa Lievestuoreella noin 15 vuotta sitten.

nappa maastoon. Kisoissa suoriutui loistavasti apuohjaajana silloin 14-vuotias poikani Teemu. Ihan vähälle muistelolle ei myöskään jää ensimmäinen SM-kisani Kajaanissa 1980, jossa tuloksen myös neljäs tila 0,25 pisteen päässä pronssista.

Harjavallan SM 1997 on jäänyt mieleen rentona kisatunnelmana ja kisoihin aivan erinomaisena virittäytymisenä vielä väli-iltana. Eikä siinä mitään: ei se voitto vaan kaksois-voitto. Huippuhetki oli myös ykköskoroke Oulussa 2007.

Ketä arvostat?

Terveisiä kaikille vuosien varrella vinkkejä antaneille treenikavereille sekä erityisesti omistamieni koirien kasvattajille. Arvostan Teitä kaikkia aivan yhtä paljon. Nytemmin olen ehkä oppinut tajuamaan myös määrätietoisien tottelevaisuustreenin ja siihen paneutumisen merkityksen. Siitä kiitos omituista tottissähelystäni arvostelemaan uskaltauneille.

Terveisiä.

Terveisiä kaikille piirin yhdistysten tarmokkaille puuhaajille, jotka jaksatte ahertaa koulutuksen ja kokeiden ja yhdistystoiminnan parissa.

Terveiset myös niille, jotka ovat tehneet palveluskoirasaralla huipputyötä vuosikaudet ja siirtyneet ansaitulle monestikin väliaikaiselle "eläkkeelle" tai uusien harrastusten pariin. Kiitos ja kunnioitus edesmenneiden huippuosaajien työlle.

Parhaimmat kiitokset ja terveiset ansaitsevat rakas vaimoni Tarja ja lapseni Teemu ja Tiina, jotka osaltanne olette mahdollistaneet toimintani minulle mieluisan harrastuksen parissa.

Kuka seuraavaksi palstalle?

Seuraavaksi palstalle haastan Lievestuoreen gurun Kari Hirvosen.

Rentoa meininkiä!

Koska toi mun omistaja on aika huoleton heppu ja ei ota turhia paineita, niin se päätti testata mun taitojani vetohiihdon parissa. Nuoresta iästä huolimatta olen melkonen voimapesä, että siitä tämä laji ei ainakaan jää kiinni.

Mää koitin sitä hiukka varoitella, että laji on aika vauhdikas, mutta ei se kuunnellu mua ja niinpä sitä lähdettiin kokeilemaan rohkeasti lajia järven jäälle. Sukset ja sauvat mää olinkin jo nähty. Mulle kerrottiin, että niitä ei saa syödä, ei edes repiä ja niinpä mää olin päättänyt noudattaa tällä kertaa ohjetta, kuuliainen kaveri kun jo nykyään osaan olla (ainakin välillä).

Päästiin sitten itse vetohiihdon saloihin ja voi että, tää on mukavaa! Oli niin mukavaa, että unohdin sitten kuunnella. Jostakin kuului käsky, mutta se meni vähän ohi korvin ja seuraavan kerran mää pysähdyin, kun perässä tuli mytty suksia, sauvoja, pipoja ja jalkoja. Suksi oli osunut piilossa olevaan laiturin tappiin ja niin siinä vain kävi. Onneksi selvittiin parilla voimasanalla ja matka jatkui.

Järven jäällä mentiin ja mulle iski siellä keskellä ei mitään ihan oikeaa hätä. Mää yritin vetää mun omistajaani rantaan päin, mutta se oli ite niin hurmioissaan vauhdista, että ei ymmärtänyt mun aikomuksia. Koska mitään ei alkanu tapahtua ja hätäkin vaan kasvoi, niin päätin sitten oikoa hiukan reitiltä omin päin ja vedin rantapöheikköön. Ihan just niin, pöheikköön saakka ja syvälle. Mut on opetettu hienosti menemään puskaan tarpeille ja niin tein tälläkin kertaa. Tästäkin selvittiin naurunpyrähdyksillä, parilla katkenneella risunoksalla ja muutamalla mustelmalla.

Nyt me ollaan jo käyty monta kertaa jäällä ja tää on tosi hyvää harjoittelua molemmille. Tässä oppii hallitsemaan kroppaa aika hyvin ja tasanpaino kehittyy kummasti ja parasta on tää yhdessä tekemisen ilo. Kova ja vaativa laji varmasti niille, jotka tosissaan kilpailee, mutta me vaan nautiskellaan ja jätetään ladut ja kisat niille, jotka sen taitaa.

Nyt kun vuosikin vaihtui, kuulin, että meillä on tehty kamala määrä lupauksia. Ei hätää, lupauksethan on tehty rikottaviksi ja sen taidon meidän lauma ainakin osaa. Kämpälät pystyyn ja toivotaan, että joku lupauksista tulee pidettyä ;)

Jimi

(kirjoitusapuna Niitta Saarinen)

Onnellista ja vauhdikasta Uutta Vuotta 2009!

Valjakkohiihtoa

Valjakkohiihtoa voit harrastaa viisi kertaa viikossa useassa eri paikassa:

Keljonkankaan pururadalla

tiistaisin klo 17-19

lauantaisin klo 11-13

Tikkakosken pururadalla

maanantaisin ja keskiviikkoisin klo 20-22

Muuramessa

torstaisin klo 19.30-21

Lievestuoreella

keskiviikkoisin klo 15-18

Mustanvuoren hiihtoalue,

Ampumaradan lenkki 3 km

**Muistathan aina huomioida
ilman koiraa hiihtävät ja
antaa heille hiihtorauhan.**

Lisätietoja ja ajo-ohjeet:

www.kspky.org - Valjakkohiihto

Tanssijakoira taiteilijanimeltään "Rankasija", tyylinä hip-hop - erityisesti hop-osuus.

Kultainen noutaja

BH HK1 TK1 Golden De Luxe Swirling Crystal
FIN 30496/05 synt. 28.2.2005
kasv. Lilja Andre, Tanska
om. Kati Taskinen, Jyväskylä

TULOKSIA

Agility

13.7.2008 Maaninka AGI MAXI1 8.95 sij. 4.
13.7.2008 Maaninka AGI MAXI1 12.57 sij. 8
14.7.2008 Maaninka AGI MAXI1 5.00 sij. 8

NOME

19.7.2008 Laukaa ALO3
26.7.2008 Vilppula ALO3

NOWT

1.5.2008 Laukaa ALO3, Kiertopalkinto Hietun kennel,
paras yhteistyö

Palveluskoirien hakukoe

4.10.2008 Kangasala 260 pist. HK1 sij.5
18.10.2008 Kangasala 262 pist. HK1 sij. 1

TOKO

31.8.2008 Keuruu 188 pist. AVO1 sij.1. /9
21.9.2008 Keuruu 149 pist. AVO2 sij. 5. /10
19.10.2008 Jyväskylä 173 pist. AVO1 sij.1 /12 ja
joukkuekilpailussa piirinmestaruushopea

<http://pammukan.wordpress.com/>

AHOLAIDAN KENTTÄ

- **Itseohjautuva vuoro**
sunnuntaisin klo 14-15
- **Ohjattu koulutus** alkaa
sunnuntaina 1.3. klo 13
 - pakkasraja -10
 - kesäaikaan ke 6.5. klo 18
 - kesätaulolle ke 3.6. klo 18
(viimeinen koulutuskerta)

KUVA: NIITTA SAARINEN

"Höttötukan" seuraa-harkat
Tikkakosken lumikentällä.

TIKKAKOSKI

K-S PKY:n jäsenillä on mahdollisuus käydä kouluttamassa koiriaan Tikkakoskella, puolustusvoimien alueella tiistaisin iltapäivällä ja lauantaisin klo 14 alkaen.

Puolustusvoimien alueella ei niin vain saa käyskennellä, joten ilmoita nimesi ja hetusi Jaana Järviselle: powerpfote@elisanet.fi.

Henkilötunnukset toimitetaan keskitetysti komendantille. Kentälle ei saa mennä, jollei hetua ole ilmoitettu!

Tikkakosken vuorot alkavat pyöriä, kun lumet ovat lähteneet. Kenttää kun ei aurata talviaikaan.

Lista kouluttajien koulutusvuoroista laitetaan nettisivuille:
www.kspky.org - Koulutukset

Koulutusvastaava

Jari Parkkisenniemi
Sepänkatu 13 A 1, 40720 Jyväskylä
puh. 050 3555 087
jaripark@kolumbus.fi

KUVA: © HPSU.COM

Miian koulutusvinkit

Ei koirankouluttaminen mitään maagisia voimia vaadi, maalaisjärjelläkin selviää. Koiranlukutaito on opeteltava, joillekin se on hyvin luontaista ja joidenkin on se juurta jaksain opeteltava.

Hyvä ohjaaja osaa ajoissa palata harjoituksessa taaksepäin, jos siltä näyttää. Koiran koulutus kun ei etene suoraviivaisesti ylöspäin. Notkahduksia tulee kisavalmiillekin koirille.

Kuuntelemalla, katsomalla, miettimällä miksi tehtiin noin, muiden tekemistä oppii paljon.

Mariikan koulutusvinkit

Palastelen opettavat asiat pieniin osiin ja teen paljon toistoja. Kun koira ilmentää varmuutta osaamisessa, ketjutan palat.

Aralla tein noutoa palasteltuna 9 kk, joten aikaahan se vie. Käskyt liitän toimintoon silloin, kun koiran viretila on mahdollisimman hyvä ja se osaa toiminnon.

Pellolla opetan ensin oikean jäljestystekniikan ja vahvistan sitä monilla toistoilla. Seuraavaksi opetan kulmat. Kun ne sujuvat, otan mukaan esineet, jotka olen opettanut jossain muualla kuin pellolla. Mikäli joku "palikka" alkaa prakaillemaan, palaan treenissä taaksepäin ja poistan pellolta muut palikat, jättäen vain ongelman. Silloin olen entistä tarkempi myös pellon pohjan suhteen, sillä se ei itsessään saa olla koiralle vaikea.

Samoja esineitä käytän vain kerran. Joskus pesen ne vedellä, kuivaan ulkona ja annan tuulettaa. En halua käyttämäni esineiden haisevan ruualle (liivintaskut, palkkaruoalle haisevat kädet) tai kovin voimakkaasti millekään. Kisasineet ovat suht' hajuttomia, eivätkä ne ainakaan tuoksahda eväälle.

Jos linnut ovat tyhjentäneet jälkesi, älä jäljestä. Se on koiralle epäreilua, kun ruoka tuoksuu, mutta mitään ei löydy. Tekee epävarmaksi.

Jos tuntuu siltä, ettei itsellä ole ihan treenifii-lis, älä treenaa. Parempi treenin nolatilalla kuin viedä koiraa miinuksen puolelle, sillä väsynyt ja huonotuulinen ohjaaja tekee helposti virheitä, hermostuu ja heijastaa kaiken koiraan.

KUVA: AINO LAKIASUO

Ismon vinkit

Seuraaminen on yhteydenpitoa. Luoksetulo on tiivistä edessä istumista. Muista käyttää hyväksi koiran viettejä. Älä painosta koiraa vartalollasi tai omalla tuijotuksella.

Anna koiran "kerjätä" sinulta omaa onnistunutta suoritusta.

Palautus osoitteella:
Minna Moisio
Hirvenpolku 7
40270 Palokka

2

Perinteiset K-S PKY:n

Vetomestaruuskisat

lauantaina 28.2.2009
Tikkakosken pururadalla

Aikataulu:

klo 10-11.45 Vapaat harjoitukset
klo 12.01 1. startti

Sarjat:

Tytöt & Pojat alle 16 v A ja B
M & N B
M & N B45
M & N A
M & N A45

Ilmoittautumiset mailitse Jaana Järviselle:
powerpfote@elisanet.fi
viimeistään ke 25.2.2009

Maksut:

Ajallaan mailitse ilmoittautuneet yhdistyksen jäsenet: 2 euroa
(maksu paikanpäällä, tasaraha kiitos)
Ei jäsenet ja jälki-ilmoittautuneet: 5 euroa

Huom! Mestaruudesta kilpailevat ainoastaan yhdistyksen jäsenet!

SÄÄNTÖMÄÄRÄINEN KEVÄTKOKOUS

torstaina 26.2.2009 klo 19

Minna Moisio luona
Hirvenpolku 7, Palokka
• klo 18 johtokunnan kokous

Käsiteltävänä sääntömääräiset asiat:

- käsitellään johtokunnan laatima toimintakertomus edelliseltä kalenterivuodelta
- esitetään johtokunnan laatima tilinpäätös tilintarkastajain lausuntoineen edelliseltä kalenterivuodelta ja päätetään sen vahvistamisesta sekä vastuuvapauden myöntämisestä johtokunnan jäsenille ja tilivelvollisille sekä niistä toimenpiteistä, joihin edellisen vuoden hallinto ja tilinpito mahdollisesti antavat aihetta
- valitaan kaksi tilintarkastajaa ja heille varamiehet
- käsitellään muut kokouskutsussa mainitut asiat
- lisäksi palkitaan edellisen vuoden parhaat koirat

Mikäli haluat tuoda jonkin asian kokouksen käsiteltäväksi, ilmoita siitä vähintään kaksi viikkoa ennen kokousta kirjallisesti:

Minna Moisio
Hirvenpolku 7
40270 Palokka

Kahvitarjoilu
Tervetuloa!

Bordercollie narttu

Fin TVA BH JK2 Tending Dayfly "Kit"

Synt. 27.6.2006

Isä: CMM's Ben Äiti: Tending More Snow White

Kasv. Riitta & Pekka Jantunen-Korri

Om. & ohj. Hanna Helminen

EVL Tuusula 12.5.2008 H. Pörsti 264,5 p

EVL Kirkkonummi 30.3.2008 R. Björklund 268 p

EVL Janakkala 9.3.2008 H. Pörsti 257 p

NÄY Lappeenranta 23.3.2008 T-M. Tammelin KÄY EH1

JK2 Tampere 14.8.2008 Kari Santikko t89 m187 276 JK2

Kuva: Riitta Jantunen-Korri